

ΚΑΤΑΚΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΠΛΗΓΕΣ ΠΟΥ Σ' ΑΦΗΣΑΝ

Λαγοκοιμούνται μέσα στα κάστρα,
στα ήθη και έθιμα,
μέσα στις λέξεις μας.

Και καθώς μειδιά ο γαλανός ουρανός σου
αν ηχούνε στους δρόμους
γλώσσες αλλότριες
γλώσσες που πέρασαν
και τα ίχνη τους άφησαν.

Της ελιάς, χαρουπιάς,
λεμονιάς σου οι ρίζες
σκοντάφτουν απάνω στα λείψανα
τερρακότα μαρμαρένια,
χαλκό και χρυσό
που εκείνοι που πέρασαν άφησαν.

Των πεύκων σου οι κλώνοι
τραγουδούν του Μαΐου την χάρη
κι οι βελόνες βογγάνε
στο ανελέητο μαστίγιο
του Αυγούστου τον ήλιο, τ' αγέρι.
Κι αν τις φλέβες σου ανοίξουν
θα δουν να κυλά
χαρουπιάς το γλυκύτατο μέλι...
ή ... φαρμάκι ελιάς ολοπράσινης.

Ακόμα και τώρα
αν τα χείλη σου ανοίξεις,
θα βγει μόνο η πικραμένη φωνή
των προγόνων, των απογόνων τους.
Μα δεν είναι μόνο
οι παλιές σου πληγές...
Είναι τώρα μια καινούργια πληγή...
δική μας πληγή...
δικό μας θάνατο κρίμα...
που αν δεν ενωθούμε
θα χαθούμε μαζί.

Σάββας Νικολάου από την Κυθρέα
και τώρα στις Ηνωμένες Πολιτείες
Αμερικής

Αχνα

Ξαναντίκρισα την Αχνα
το πρωί με καταχνιά.
Μου δακρύσανε τα μάτια
και μου σπάραξε η καρδιά.

Ρημαγμένη 'ναι στ' αλήθεια
και προτάσσει τις πληγές
που της χάραξαν στα στήθεια
τού Αττίλα οι ληστές.

Σαν περνούμ' από μπροστά της
σιωπηλά μας προσκαλεί
να γυρίσουμε κοντά της
να ξανάβρει τη ζωή.

Όρκο κάνουμε στον Πλάστη
μεις, της Κύπρου τα παιδιά,
«Δεν ξεχνούμε το δυνάστη
που το δίκιο μας πατά.

Και μαζί θ' αγωνιστούμε.
για να φέρουμε ξανά
εις τους τόπους π' αγαπούμε
την πανώρια Λευτεριά».

Γεώργιος Κοκής